

Úton a józanság felé

A 2007-es esztendő papi életem mélypontját jelentette. Úgy kb. Húsvét után rontott rám egy legyűrhetetlen alkohol utáni vágy, mely abban nyilvánult meg, hogy minden nap szinte vágyakozó remegéssel vártam a délutáni 4-5 órát, mert ilyenkor szaladtam el italt vásárolni, majd a megszerzett üveggel bezárkóztam a lakásomba, és estig hullarészegre ittam magam.

Miért tettem mindezt? Most utólag tudom, mert megtanultam, de akkor csak annyit éreztem, hogy nagyon kell az ital, ha nem jutok hozzá, remegek és nagyon rosszul érzem magam.

Egy idő után, úgy nyár közepén, már hajnali órákban arra ébredtem, hogy erős hányinger gyötör, de csak valami sárga folyadék tört fel belőlem, mi is jöhetett volna, hiszen napokon keresztül csak egy-egy kiflit ettem, étvágyam egyáltalán nem volt, na meg a hányinger mellett még kísérőként ott volt az erős verejtékezés, amitől egész ágyam tengerben úszott.

Valamennyire mindig rendbe szedtem magam, átballagtam a nővérek kápolnájába, hogy elvégezzem a napi misét, ahol gyakran láthattam a nővérek fintorgó arcát, mely mimika az én kigőzölgésemmre volt a válasz.

Végül apácáim unták meg fájdalmas küzdelmemet, és csendesen jelezték Érsek atyámnak, hogy valamit tenni kellene az érdekemben, mert ők nagyon ragaszkodnak hozzám, mint lelki vezetőjükhöz és nem bírják tétlenül nézni, amint én tönkre teszem magamat.

Július végén Érsek atyám telefonált, hogy ismeri kínlódásomat, tud betegségemről (a pofámról égett le a bőr jóakaró szavait hallgatva) és már be is ajánlott a Budapest-Esztergom között található Leányvárra, ahol elsősorban egyházi személyek számára berendezett terápiás otthon épült szenvedélybetegségek gyógyítására.

Egy alkoholista azonnali reagálásával válaszoltam: „Itthon már be vagyok jelentkezve egy pszichiáterhez kivizsgálásra (ez csak félig volt igaz, mert még időpontot nem kértem, csak úgy általában beszéltem az illetővel az alkoholizmusról) és igyekszem magánúton megoldani problémámat. Szegény Érsekem, mindig vidám és tevékeny embernek ismert, lehet, ha akkor alkoholista szövegemet el is hitte. (Szentéltre törekvő, jóhiszemű ember).

Teltek a hetek, pontosabban egész augusztus, majd szeptember első napjaiban ismét telefonál Érsekem. Furcsa, határozott hangnemben bejelenti, hogy ha azonnal nem indulok Leányvárra, akkor fel kell függesztem papi hivatásom gyakorlásától. Ez bomba volt, és hatásos. Biztos vagyok abban, hogy nővérkéim jelezték az Érsek úr felé, hogy semmi változást nem tapasztalnak rajtam, tehát nem használ az a gyógyszer, amit valóban felírt a pszichiáter, de hogyan is használhatott volna, ha egyfolytában ráíttam.

Érsekem határozott kérésére-parancsára, szeptember 10-én elindultam, főesperesem hozott, szállított, ültem a hátsó ülésen a 11 órás út alatt és én, a vidám, csevegő, örök-beszédes egy szót nem szóltam a hosszú út alatt. Szerencsére a főesperes hozta az unokaöccsét, akivel eltársaloghatott.

A terápiás ház – Hivatásórző Ház a hivatalos neve – egy templom mögött (Szent Erzsébet titulussal) a plébánia udvarban épült, mellette zöld övezet gyümölcsfákkal.

Hangulatos épületbe érkeztem, szerencsémre már három ismerős pap egyházmegyénkből megelőzött engem, így fájdalomtól és döccenőktől mentesen indulhattak az első napok.

Minden gyógyszeremet elvették, miután a belgyógyász megvizsgált és megállapította, hogy nem látja szükségesnek azokat. Én a nyugtatók és altatók elvételétől ijedtem meg, félve az eljövendő éjszakáktól. De Isten és az orvos úgy látszik jobban tudták, hogy mire van szükségem.

Vacsoránál, kisdud elvonási tünetek zaklatták kezemet, nehezen találtam az utat az evőeszközzel a szájamig. De a társaságban jól esett a vacsora, és amit legalább egy éve nem tettem, megittam egy csésze tejet.

Talán két-három nap telt el és az igazgató hoz egy szerződést, melyet elolvasva, ha megfelelőnek találom, írjak alá. Megrettentem, mert hat hónapos terápiáról szól az aláírandó okmány én pedig nem szerettem volna ilyen hosszú ideig távol maradni híveimtől. Megnyugtattak, és én megnyugodtam, ezt most már ki kell bírni. Jöjjön, aminek jönnie kell. Este az épület háta mögött sétálgattam, elmélkedtem, és elhatároztam, hogy becsülettel végigcsinálok mindent, így hátha megúszom a kikötözést, a begyógyszerezést, tudatmódosítást, meg hasonló tortúrákat.

Hatalmas csalódások követték egymást. Nővérek, előadók, kísérők, doktorok, mindenki emberszámba vette a bentlakó kezelteket, akik nem „büdös” és nem „bűnös” alkoholisták, hanem alkohol betegek és emberek.

Az első hetekben, kb. hat hét, három könyvet és 10 művészfilmet kellett megnéznünk és megírunk érzéseinket velük kapcsolatosan. Mind alkohol betegekről szóltak és lelket szorongató felismeréseimet kellett lejegyeznem a könyvekkel és filmekkel kapcsolatosan, hiszen mindenikben valamilyen helyzetben, körülményben magamra ismertem.

És mindezeket megtetőzve életrajzot kellett írunk megadott kérdőpontok alapján. Ennek az életrajzírásnak is az értelme az volt, hogy amint őszintén kiöntöttem lelkemet papíron, írószerszámmal a kezemben, értelmemből, szívemből előlopakodtak életem mindazon mozzanatai, melyek Leányvárra vezettek és alkoholbetegségbe torkollottak.

Fájdalmas, sokszor titkon-síró hat hét volt, amíg mint egy életgyónásra felkészül az ember és lassan leteszi a felgyülemllett lelki-szellemi-testi terhet Isten és önmaga lába elé.

December 22-én 103 nap után, haza engedtek az ünnepekre, január 6-ig. A vonaton hazafelé, szinte nem is érdekelt, hogy ismerőseim közül, ki, mit fog mondani. Egy nagyon fontos dolgot éreztem, és szinte ujjongtam az örömtől: józan vagyok és egyáltalán nem kívánom az italt. Azt tudtam, hogy a híveimnek nem kell bejelentenem, hogy hol voltam. Ők az apácáimtól annyit tudtak, hogy beteg vagyok és kezelésen voltam. Baráti körömnök pedig bármiképpen elmondom betegségemet, hogy összejöveteleinken ne okozzak gondot ásványvizes kéresemmel.

Az ünnepek szépen lezajlottak, közben egy névnapon és egy születésnapon örvendhettem annak, hogy az igazi barátok mellettem állnak a józan életre való törekvésemben, és intelligens emberként veszik tudomásul betegségem furcsaságát.

Januárban még végső és erősítő simításokat végeztek rajtam. Megerősítve intellektusomat az eljövendő „szabad élet” küzdelmeire. De minden szónál és tanításnál többet ért az a szeretet, amire mi papok is a legjobban vágyunk, és amely szeretetet a Házban végletekig menően tapasztaltam. Február hónapot azzal a meghagyással töltöttem otthon a plébánián, hogy igyekezzem adaptálódni, vagyis visszatalálni betegségemet megelőző régi munkastílusomhoz. Bizony sok noszogatás nem kellett, öröm volt minden mise, prédikációs előkészület, szentbeszéd előadása, gyóntatás és minden, ami a papi élettel együtt jár.

Március 1-én tértem vissza a Házba, hogy 5-én ünnepi keretek között búcsút vegyek attól a közösségtől, amely mankót adott a kezembe, hogy bizonytalan léptekkel, kételkedően, de elinduljak a józan élet útján. Akkor, azon a március 5-én tudtam már, hogy életem nagy hathónapos lelkigyakorlatán, terápiáján újraszülettem papságomban, Jézus a terápiás segítők kezével, szájával, elméjével visszaédesgetett a papi élet gyönyörű munkájához, megmutatva,

hogy az én kettős hivatásom, vagyis papként speciálisan a szegények legszegényebbjét szolgáljam, csak úgy lehetséges, ha mindig józanul, tiszta fejjel szolgálok Istennek és felebarátomnak.

Két év nyolc hónap telt el azon március 5-e óta. A józan élet útján most is nagyon fontosnak tartom, hogy legalább negyedévenként egy pár napra visszatérjek a Házba, egy-egy előadást meghallgatva, programba bekapcsolódva, betegtársakkal elbeszélgetve, erőt gyűjtsek. Továbbá egyházmegyénkben legalább havonta találkozni azon paptestvéreimmel, akik hozzám hasonlóan részt vettek a terápián. Most már heten találkozunk minden hónap első hétfőjén és egy egész napot töltünk együtt, vidáman, egymásnak örvendve, de ugyanakkor az Anonim Alkoholisták gyűlésének egy órás szertartását is elvégezzük. Végül, talán furcsállhatják néhányan a paptestvérek közül, de jelenlegi Szentatyák még Ratzinger bíborosként kiadott engedménye alapján musttal miséznek, hogy a miseborban jelenlevő alkohol molekulák ne zavarják meg józan életem útját.

Mindezt miért vállaltam?

Terápia, „mocsok részeges pap”, vajon még lehet-e bízni benne? Mennyi minden jár együtt ezzel a betegséggel. Titkolózás, hazugság, bujkálás, sok-sok hiányosság a munkában...

Kedves Paptestvérem? Tégy félre mindent, nézz Jézusra, a keresztre feszített, értünk szenvedett Úrra, Ő téged nagyon szeret és vágyva-vágyik a te értékes papi munkádra. Érte és a te kedves híveidért, kezeld magad, mert így még jobban fognak szeretni téged.

Én is Jézusért, hivatásom szeretetért szántam rá magam, nagyon nehezen, de megérte. Így Teréz anya szellemisségében, vele mondhatom: Valami nagyon szépet Istenért!

András pap a józan alkoholista, 2010-12-02-én.